



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Děčíně rozhodl soudkyní Mgr. Janou Sekalovou ve věci žalobce: **Obec Staré Křečany**, se sídlem Staré Křečany 38, IČ 00261653, právně zast. advokátem Mgr. Narcisem Tomáškem, AK Děčín 3, U Starého mostu 111/4 proti žalovanému: **Martin M ä n z e l**, bytem Staré Křečany 377, právně zast. advokátem JUDr. Ivo Jelínkem, AK Děčín 1, Fügnerova 812/2 o náhradu škody Kč 419.788,-- s příslušenstvím t a k t o :

- I. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci 139.930,-- Kč ve splátkách 5.000,-- Kč měsíčně splatných vždy do 25. dne v měsíci, počínaje měsícem bezprostředně následujícím po právní moci tohoto rozsudku, pod ztrátou výhody splátek.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce ve své žalobě doručené soudu 25. 6. 2013 tvrdí, že mu vznikla škoda způsobená jednáním žalovaného, který vědomě nesprávně postupoval ve věci výpovědi z pracovního poměru dané bývalému zaměstnanci žalobce. Žalovaný zastával od r. 2006 do konce r. 2010 funkci starosty obce Staré Křečany. Žalobce, zastoupený bývalým starostou, tj. žalovaným, dal 28. 5. 2009 p. Blahomíru Hoškovi neplatnou výpověď z pracovního poměru dle § 52 písm. c) zákoníku práce z důvodu

nadbytečnosti za účelem zefektivnění činnosti obce, ač byl žalovaný výslovně upozorněn spolupracovníkem, bývalým místostarostou, p. Chroustovským, panem Hoškem a poté i právním zástupcem p. Hoška JUDr. Oldřichem Voženílkem na riziko možné neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, protože výpovědní důvod nekorespondoval s faktickým stavem na pracovišti, když zaměstnanci měla být správně dána výpověď z důvodu podle § 52 písm. d) ZP pro nemožnost konat dále dosavadní práce pro pracovní úraz se zákonným nárokem na odstupné ve výši nejméně dvanáctinásobku průměrného výdělku dle § 67 ZP, když p. Hošek utrpěl 27. 11. 2007 pracovní úraz a 31. 7. 2008 byl uznán částečně invalidním. Okresní soud v Děčíně vydal 19. 10. 2010 rozsudek č. j. 19 C 264/2009 - 137, kterým rozhodl o žalobě p. Hoška proti obci Staré Křečany tak, že výpověď z pracovního poměru je neplatná. Proti rozsudku se obec odvolala a Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem č. j. 12 Co 386/2010 - 160 z 9. 12. 2011, který nabyl právní moci 7. 3. 2012, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil. V důsledku neplatně rozvázaného pracovního poměru vznikl p. Hoškovi nárok na náhradu mzdy, nárok na nevyčerpanou dovolenou spolu s nárokem na roční vyúčtování daně a nárok na dvanáctiměsíční odstupné a úrok z prodlení. Pro zhojení věci a po vzájemně dohodě s p. Hoškem, že se vzdá nároku na výplatu úroku z prodlení, uzavřel s ním žalobce dohodu o ukončení pracovního poměru, v rámci které byla mimo jiné přesně vyčíslena částka Kč 605.020,--, kterou byl žalobce povinen p. Hoškovi vyplatit. Ta se skládá z náhrady čisté mzdy za září 2009 až prosinec 2009 ve výši Kč 59.124,--, za rok 2010 Kč 177.372,--, za rok 2011 Kč 176.172,--, za leden 2012 včetně dvou dnů dovolené Kč 15.944,--, z náhrady za nevyčerpanou dovolenou za rok 2009 (8 dnů) ve výši Kč 5.006,--, za rok 2010 (25 dnů) ve výši Kč 14.210,--, za rok 2011 (25 dnů) Kč 14.210,--, z ročního vyúčtování daně za rok 2009 ve výši Kč 2.835,--, za rok 2010 ve výši Kč 135,-- a za rok 2011 ve výši Kč 135,--, a z dvanáctinásobku odstupného Kč 185.232,--, celkem Kč 605.020,--. Žalobce podle dohody o ukončení pracovního poměru ze 31. 1. 2012 uhradil na účet p. Hoška téhož dne tuto částku. Výše náhrady škody, kterou žalobce uplatňuje po žalovaném, byla stanovena z částky skutečně vyplacené, od které byla odečtena částka rovnající se odstupnému, tj. celkem Kč 419.788,--. K úhradě této škody byl žalovaný vyzván 1. 3. 2013. Odpovědnost starosty obce za škodu jím způsobenou této obci při výkonu funkce se řídí občanským zákoníkem, osoba vykonávající veřejnou funkci se bez dalšího nemůže své odpovědnosti za způsobenou škodu zprostit, a to ani poukazem na to, že se při své činnosti spoléhala na rady jiných - viz rozsudek NS ČR sp. zn. 25 Cdo 1319/2004 z 22. 2. 2005.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil písemně 21. 10. 2013 tak, že nárok žalobce neuznává ani zčásti. Vznese námitku promlčení, protože má za to, že poprvé mohla vůči němu obec uplatnit nárok na náhradu škody již tehdy, kdy Okresní soud v Děčíně vyhlásil rozsudek ve věci sp. zn. 19 C 264/2009, tj. 19. 4. 2010, a vycházejí z obsahu žaloby zřejmě již dříve, protože žalovanému se přičítá porušení právní povinnosti, které mělo nastat 28. 5. 2009, a žalobce tvrdí, že žalovaný měl tehdy jednat v rozporu s právem, přestože byl mimo jiné i ostatními orgány obce - místostarostou obce p. Chroustovským - upozorňován na protiprávnost takového postupu. Žalovaný dále zpochybňuje, že by mu bylo možno přičítat škodu ve výši, která byla žalobou uplatněna kromě jiného i proto, že obec mohla kdykoli poté, kdy zaniklo postavení žalovaného jako starosty obce, tj. na konci roku 2010, stav, který shledávala protiprávním, napravit, a to tím, že by dotčenému zaměstnanci p. Hoškovi umožnila pokračovat v práci. Že tak obec neučinila, nelze přičítat žalovanému, i kdyby základ nároku byl vůči němu dán, což však žalovaný zpochybňuje. Následně žalovaný doplnil svoje tvrzení tak, že jednáním žalovaného, které má zakládat nárok na náhradu škody, má být zcela vědomé přijetí vadného

rozhodnutí žalovaným v postavení starosty obce, jímž byl obcházen zákon s úmyslem dát zaměstnanci Blahomíru Hoškovi výpověď z pracovního poměru z důvodu nadbytečnosti, čímž byla způsobena škoda v žalované výši, vzniklá tak, že uvedenému zaměstnanci musela být vyplacena náhrada mzdy v souvislosti s neplatným rozvázáním pracovního poměru. Žalovaný však poukazuje na skutečnost, že byl ve svém postupu při rozvazování pracovního poměru s p. Hoškem vázán především usnesením zastupitelstva obce, které na svém zasedání 27. 5. 1999 přijalo jednomyslně rozhodnutí o zrušení funkčního místa údržbáře obecního zařízení s účinností od 1. 6. 2009. O související změně přílohy organizačního řádu hlasovali zastupitelé tak, že pro návrh bylo sedm přítomných, a jeden se hlasování zdržel. Na tomto zasedání byla otázka postupu obce vůči jejímu zaměstnanci p. Hoškovi podrobně projednána právě v souvislosti s přijetím tohoto usnesení. Výpověď p. Hoškovi byla dána bezprostředně po zasedání zastupitelstva, tj. 28. 5. 2009. Mezi zastupiteli, kteří hlasovali pro uvedené usnesení, byl i p. Chroustovský. Nelze tedy přičítat žalovanému, že jednal svévolně a vědomě protiprávně - realizoval pouze usnesení zastupitelstva, jímž byl vázán.

Při jednání 16. 12. 2014 právní zástupce žalobce k námitce žalovaného, týkající se promlčení žalovaného nároku, uvedl, že je nedůvodná, protože počátek promlčecí doby v případě vzniku práva na náhradu škody počne běžet až od okamžiku, kdy škoda skutečně vznikne, v tomto případě se tedy jedná o okamžik, kdy byla odpovídající náhrada mzdy zaměstnanci, panu Hoškovi, vyplacena - 31. 1. 2012. V další argumentaci odkázal na rozsudek NS ČR sp. zn. 25 Cdo 325/2002, který m.j. uvádí, že v takovémto případě nemohla započít běžet promlčecí doba, neboť by běžela ještě dříve, než vůbec ke vzniku škody došlo. Soud má za to, že odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího soudu ČR je namístě. Z rozsudku citováno: "Podle § 100 odst. 1 obč. zák. se právo promlčí, jestliže nebylo vykonáno v době v tomto zákoně stanovené (§ 101 až 110). K promlčení soud přihlédne jen k námitce dlužníka. Dovolá-li se dlužník promlčení, nelze promlčené právo věřiteli přiznat. Podle § 106 odst. 1 obč. zák. se právo na náhradu škody se promlčí za dva roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Podle odstavce druhého tohoto ustanovení platí, že nejpozději se právo na náhradu škody promlčí za tři roky, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, za deset let ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla, to neplatí, jde-li o škodu na zdraví. Pojem událost, z níž škoda vznikla, ve smyslu citovaného ustanovení § 106 odst. 2 obč. zák., totiž zahrnuje nejen protiprávní úkon či právně kvalifikovanou událost, které vedly ke vzniku škody, ale i vznik škody samotné. ... Pokud by se ztotožnila událost, z níž škoda vznikla ve smyslu ustanovení § 106 odst. 2 obč. zák. pouze s protiprávním úkonem či událostí, vyvolávající škodu (protiprávní stav), jak dovolatelka namítá, mohla by začít promlčecí doba běžet dříve, než vznikla škoda, škoda by mohla vzniknout až po uplynutí objektivní promlčecí doby, nebo by nemusela vzniknout vůbec." Soud zastává názor, že nárok žalobce promlčen není, když žalobce nečekal ani na právní moci rozsudku ve věci sp. zn. 19 C 264/2009, kdy rozsudek odvolacího soudu byl vyhlášen 9. 12. 2011, a žalobce již 31. 1. 2012 po dohodě zaplatil p. Hoškovi oprávněný nárok - škoda vznikla žalobci vyplacením náhrad 31. 1. 2012, a žaloba byla podána 27. 6. 2013.

Z usnesení 1. ustanovujícího zasedání zastupitelstva obce z 11. 11. 2010 soud zjistil, že žalovaný byl zvolen uvolněným starostou obce Staré Křečany.

Žalobce soudu doložil výpověď z pracovního poměru z 28. 5. 2009, danou p. Hoškovi, kterou prokázal svoje žalobní tvrzení, která se jí týkají.

Z dohody o skončení pracovního poměru ze 31. 1. 2012 soud zjistil, že tvrzení žalobce, která se jí týkají, odpovídají skutečnosti. K této dohodě byly předloženy i podrobné výpočty náhrad.

Z denního výpisu z účtu žalobce ze 31. 1. 2012 soud zjistil, že na účet sjednaný v dohodě s p. Hoškem ze 31. 1. 2012 byla poukázána částka Kč 605.020,--.

Z rozsudku OS v Děčíně č. j. 19 C 264/2009 - 137 z 19. 4. 2010 soud zjistil, že výpověď z pracovního poměru daná žalovaným, tj. obcí Staré Křečany, p. Blahomíru Hoškovi, dopisem z 28. 5. 2009, je neplatná. V odůvodnění je m. j. uvedeno, že : " V době podání výpovědi ze strany žalovaného však bylo nepochybné, že překážkou výkonu jeho (tj. p. Hoška) dosavadní práce sjednané v pracovní smlouvě je zdravotní stav, který znemožňuje žalovanému zařadit žalobce na původní pracovní místo (k čemuž byl žalovaný i přes dříve provedené organizační změny povinen dle § 47 zákoníku práce). Pokud však žalovaný ukončil pracovní poměr se žalobcem výpovědí pro nadbytečnost z důvodu organizačních změn, ačkoli nadbytečnost žalobce byla způsobena právě změnou v jeho zdravotní způsobilosti k výkonu práce, aniž by přitom učinil vše potřebné k posouzení, zda zde není dán důvod ukončit pracovní poměr právě z důvodu zdravotní nezpůsobilosti zaměstnance k výkonu dosavadní práce, jedná se o postup, který dle názoru soudu obchází zákon. Z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že žalobou napadená výpověď z pracovního poměru je neplatná pro porušení ustanovení § 39 občanského zákoníku ve spojení s ustanovením § 18 zákoníku práce".

Z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 12 Co 386/2010 - 160 z 9. 12. 2011, který nabyl právní moci 7. 3. 2012, soud zjistil, že rozsudek soudu prvního stupně byl potvrzen s odůvodněním, že provedl dokazování v rozsahu, který představuje dostatečný podklad pro rozhodnutí, na dokazování provedené soudem prvního stupně odvolací soud v podrobnostech zcela odkazuje, soud prvního stupně provedené důkazy správně zhodnotil jednotlivě i v jejich souvislostech a vyvodil z nich rovněž správné závěry.

Právní zástupce žalobce v průběhu řízení tvrdil, že zastupitelstvo mohlo neschválit návrh žalovaného na zrušení místa údržbáře s účinností od 1. 6. 2009, předpokládá však, že žalovaný je přesvědčen o tom, že je to nutné. I když žalovaný tvrdil, že zastupitelstvu podrobně objasnil, jakým postupem hodlá rozvázat pracovní poměr s panem Hoškem, tj. jakou má připravenou výpověď z pracovního poměru, a tento návrh zastupitelstvo schválilo, tak toto je nepodstatné, rozhodující je, jaké usnesení zastupitelstvo přijalo. Zastupitelstvo přijalo pouze usnesení o tom, že schvaluje návrh starosty na zrušení místa údržbáře. O tom, jakým způsobem, či zda bude pracovní poměr pana Hoška skončen, zastupitelstvo nerozhodovalo. Zápis z jednání zastupitelstva je na konci podepsán samotným žalovaným, jakékoli námitky proti jeho obsahu jsou tedy bezpředmětné. Žalovaný tvrdil, že žalobou uplatněná škoda z podstatné části vznikla z důvodů na straně žalobce, a to jednak při přijímání onoho rozhodnutí zastupitelstva, a dále pak zejména nečinností žalobce, který minimálně poté, kdy žalovaný přestal mít možnost ovlivňovat jednání žalobce v důsledku skončení své funkce, neučinil nic, aby škodu snížil, ačkoli i v žalobě tvrdí, že od počátku mu byla známa protiprávnost jednání žalovaného. Právní zástupce žalobce s tímto nesouhlasil, protože odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně, kterým bylo určeno, že výpověď je neplatná, podával za žalobce tehdy ještě žalovaný jako jeho starosta, čili on sám již nemusel na podaném odvolání trvat, a zvyšování škody tak mohl zastavit. Odvolání bylo podáno 13. 5. 2010 a nový starosta byl zvolen o šest měsíců později.

Soud ze spisu sp. zn. 19 C 264/2009 zjistil, že odvolání bylo podáno 14. 5. 2010, bylo podepsáno advokátkou obce, JUDr. Evou Ruthovou.

Na dotaz soudu, proč předložil žalovaný zastupitelstvu návrh na zrušení místa údržbáře, právní zástupce žalovaného uvedl, že i ze spisu 19 C 264/2009 je zřejmé, že obec Staré Křečany řešila již od okamžiku, kdy se panu Hoškovi stal pracovní úraz, palčivý problém, jak skončit jeho pracovní poměr, neboť nebylo lze přidělovat mu žádnou práci. V orgánech obce byla tato otázka opakovaně projednávána a byla považována i všemi zastupiteli za velmi závažnou, a to se zřetelem k velikosti obce a stavu jejího rozpočtu. Právě proto a v těchto souvislostech se ta otázka skončení pracovního poměru pana Hoška dostala i na pořad jednání zastupitelstva 27. 5. 2009.

Práv. zást. žalobce uvedl, že žalobce je malá obec, která nemá zřízení radu, funkci rady vykonává starosta, který zároveň vykonává funkci zaměstnavatele vůči zaměstnancům obce, a pokud se rozhodl soudit, když pan Hošek podal svou žalobu, pak nepřekročil žádné svoje oprávnění. Žalovaný porušil právní povinnost plnit řádně úkoly zaměstnavatele.

Právní zástupce žalovaného tvrdil, že členové zastupitelstva, zejména místostarosta, pan Chroustovský, měli průběžné informace o sporu mezi obcí a panem Hoškem a věděli o žalobě. Kdykoli mohla být tato otázka zařazena na jednání zastupitelstva, a to nejenom z iniciativy starosty, a zastupitelstvo mohlo kdykoli uložit starostovi, jak konkrétně má postupovat, a kdyby tak nečinil, je to zastupitelstvo, které starostu volí a odvolává, takže žalobce měl dostatečně efektivní nástroje, aby kdykoli zjednal ve věci pořádek, předešel vzniku škody nebo zásadním způsobem snížil její výši.

Žalovaný jako účastník řízení vypověděl, že funkci starosty v obci vykonával od listopadu 2006. Předtím byl živnostníkem v oboru elektro. Vzdělání má střední odborné s maturitou se zaměřením na mechaniku silnoproudých zařízení. Jelikož v obci neměli tajemníka, tak plnil i funkci statutárního orgánu podle zákoníku práce. V zákoníku práce se orientoval, musel se to naučit. Obec neměla uzavřenu žádnou smlouvu s právníkem. Než dal panu Hoškovi tu výpověď, tak se o ní radil s advokátkou JUD. Ruthovou, a ona mu poradila, že má takto postupovat. Pripustil, že je možné, že ho pan Chroustovský upozornil na riziko možné neplatnosti výpovědi. Pan Chroustovský o tom, že tu výpověď z předmětného důvodu chce dát, věděl. Zastupitelstvo to vědělo také. Na základě jednání dospěli k závěru, že bude nejlepší dohodnout se s nějakým právním zástupcem, protože nevěděli, jak to nejlíp udělat, aby nepoškodili ani obec ani pana Hoška. Na tomto základě si vzali p. JUDr. Ruthovou. Zastupitelstvo ho zmocnilo k tomu, aby ještě před podáním té výpovědi jednal s paní JUDr. Ruthovou. Jednal s ní vícekrát, postupoval podle jejích doporučení, se kterými seznamoval i zastupitelstvo, a na základě těch doporučení vzniklo i to usnesení o zrušení toho funkčního místa údržbáře. Jeden zastupitel se hlasování zdržel, byl to pan Vaněk. Ostatní zastupitelé jednohlasně souhlasili. Zvažoval i možnost výpovědi nikoli podle písm. c) § 52 zákoníku práce, ale třeba písm. d) nebo e), s paní doktorkou se na to také zaměřili v tom smyslu, kdy výpověď smí dát a kdy nikoli. Žalobci asi nějaká škoda vznikla, když musel ty peníze p. Hoškovi zaplatit. Samozřejmě se však necítí být za tu škodu odpovědný, i když také to není přesné, protože také rozhodoval pro. Určitou míru odpovědnosti určitě nese. Za svoje rozhodnutí se nikdy nestyděl, věděl, že zodpovědnost má. Kdyby byl býval hlasoval proti usnesení, tak by se domníval, že odpovědný není, ale tím, že hlasoval pro, tak určitou míru odpovědnosti nese. Zaplatit však nechce nic - obec žaluje obec, kdyby bývalo to zastupitelstvo rozhodlo jinak, tak by musel plnit jejich rozhodnutí. Ten bod byl jedním z více projednávaných věcí v zastupitelstvu, ale nebyl to nějaký ledabylý bod, projednával se jako jeden z důležitých. Zastupitelé opravdu projevovali zájem o tu situaci a neměli žádné vyhraněné názory oproti jeho stanovisku. Kdyby býval věděl, jaká škoda obci vznikne, tak by hledali ještě jiné řešení, ale v ten moment se rozhodl takto. Zastupitelstvo bylo seznamováno i s průběhem řízení vedeného před soudem s p. Hoškem, ale ze strany zastupitelů nedošlo k žádnému rozhodnutí. Jeho majetkové

poměry jsou takové, že vlastní pouze jeden pozemek v obci za otcovým domem, kde bydlí, jedno starší auto, pracuje v zahraničí s příjmem kolem 800,-- Euro. Když pracoval jako starosta, měl příjem kolem Kč 39.000,-- čistého. Poté, co obdrželi rozsudek soudu prvního stupně, tak to samozřejmě řešili s JUDr. Ruthovou, a to i v zastupitelstvu, a nakonec se rozhodli podat odvolání.

Právní zástupce žalovaného uvedl, že právě s ohledem na majetkové poměry žalovaného se v případě žalované částky jedná o částku pro něj likvidační.

Svědék Karel Brabenec, který v obci Staré Křečany bydlí, a 20 let vykonával funkci v zastupitelstvu, a to do doby zhruba před 6 - 7 lety kromě jiného 20. 10. 2015 vypověděl, že na zastupitelstvu, kde se projednávala otázka místa údržbáře pana Hoška, byl - jednalo se o zrušení místa traktoristy. Podle pana Hoška došlo k jeho pracovnímu úrazu v lese, traktor se rozbil, byl to vrak, takže pan Hošek o místo traktoristy přišel. Řešení otázky pracovního místa projednávali na zastupitelstvu možná dvakrát, třikrát. Obecně se žalovaný při jednáních zastupitelstva choval tak, že přednesl svůj názor na určitou věc, poté to konzultovali, a nakonec se nějak dohodli. Nechoval se nijak autoritativně. Žalovaný jim předložil, že dá výpověď panu Hoškovi, uvedl tam určité věci, které se týkaly zdravotního stavu pana Hoška. Žalovaný jim na zastupitelstvu řekl, že férově nabídl panu Hoškovi, ať si zažádá o invalidní důchod, protože částečný invalidní důchod už předtím měl. Řekl jim, že práci pro pana Hoška skutečně nemá, ukázal jim lékařskou zprávu, a tam byly uvedené práce, které mohl vykonávat, ale bylo to tak omezené, že vlastně tu práci pro něj tam neměl. Na zastupitelstvu o tom jednali a odsouhlasilo se, že ho propustí. V té době ještě nebyl takový problém, ale ten nastal poté, co pan Hošek přišel, a řekl, že chce dvanáctiměsíční odstupné. Seznámili se se zákoníkem práce, a došli k závěru, že požadavek pana Hoška není oprávněný, ale zároveň chtěli mít jistotu, tak se dohodli, že se obec obrátí na právníka, aby tuto záležitost posoudil, aby byli kryti, kdyby se v budoucnu něco vyskytlo. Dohoda o tom, že se obrátí na právníka, by se měla objevit v nějakém zápisu zastupitelstva. Jednáním, co se týče konzultace s právníkem, pověřili žalovaného, svědek sám se o to už potom nezajímal. Žalovaný to zadal právníkovi, a svědek tam v té době skončil. To bylo někdy v létě, na podzim už byly volby a změnilo se osazenstvo. Pokud jde o praxi, jak se vyhotovovaly zápisy z jednání zastupitelstva, tak zápis psal místostarosta, pak jim řekl, co zapsal, a oni o tom hlasovali. Nejednalo se o doslovný záznam. V každém zápise z jednání zastupitelstva se objevilo to, o čem bylo rozhodováno, bylo to tak vždy. Když byl na pořadu požadavek pana Hoška na dvanáctiměsíční odstupné, tak o tom se také hlasovalo. Svědek sám měl námitku, jestli mu takové odstupné náleží podle zákoníku práce, nebo ne. Starosta to nemohl dohledat a svědek konkrétně navrhl, aby se obec obrátila na toho právníka. Na zastupitelstvu bylo většinou odsouhlaseno, že se obec na právníka obrátí, aby řešil ten požadavek pana Hoška na dvanáctiměsíční odstupné. Ještě dříve, než zastupitelstvo schválilo tu výpověď panu Hoškovi, tak zhruba půl roku předtím se v zastupitelstvu probírala celá věc ohledně úrazu pana Hoška. Byl tam přítomen jeho advokát JUDr. Voženílek, zároveň tam byla MUDr. Mísařová, ta jim vyčínila, že zpochybňují tvrzení pana Hoška, byl to podle svědka cirkus. JUDr. Voženílek měl s sebou hromadu listin, všem jim rozdál fascikly, každému dal chorobopis, aby k tomu zaujali nějaké stanovisko, aby věděli, o co se jedná. Svědek to nepročítal. Poté, co se svědek podíval na zápis ze zasedání z 27. 5. 2009, vypověděl, že bod I. skutečně znamená, že bylo jednáno o návrhu starosty na dání výpovědi panu Hoškovi. Poté upřesnil, že 27. 5. 2009 hlasovali pouze o zrušení místa údržbáře, nikoli o výpovědi panu Hoškovi. O té hlasovali až později, až když mu skončila pracovní neschopnost. Svědek si je jist tím, že skutečně se

v zastupitelstvu jednalo o dání výpovědi panu Hoškovi, že o tom hlasovali, a že o tom musí existovat zápis.

Svědka Petr Chroustovský m. j. vypověděl, že když vypukla ta kauza, byl místostarostou. Podle svědka žalovaný viděl jen sám sebe, vyjadřoval se tak, že "já jsem zařídil, já jsem pomohl", byl ješitný. O té výpovědi panu Hoškovi se svědek dozvěděl tak, že advokát p. Hoška JUDr. Voženílek přišel s manželkou pana Hoška na zastupitelstvo a upozornil je, ať panu Hoškovi vyplatí, neví už deseti nebo patnáctinásobek, jinak že podá žalobu. Svědek se tedy v tu chvíli dozvěděl, že pan Hošek je ve výpovědní lhůtě. Doporučili žalovanému, ať si vezme právníka, asi za týden k němu svědek přišel, on studoval zákoník práce, a řekl: "Já to nemůžu prohrát." Svědek vypověděl, že si nepamatuje, nevzpomíná, že by se někdy předtím v zastupitelstvu projednávalo, že se dá panu Hoškovi výpověď. Svědek už nevěděl, jestli to místo bylo nejdříve zrušeno, a pak se stal panu Hoškovi ten úraz, nepamatoval si ani, jestli na zastupitelstvu 27. 5. 2009 byl. Na základě jeho podpisu na prezenční listině z tohoto jednání uvedl, že tam přítomen byl. Svědek také vypověděl, že po té kauze s panem Voženílkem, kdy jim říkal, že prohrají, se žalovaným mluvil, říkal mu, že musí mít nějaký důvod k rozvázání pracovního poměru s panem Hoškem, což on asi nevěděl. Svědek mu říkal, že jsou tam prostoje s tím traktorem, že není využíván, že pan Hošek jezdí na něm domů 3x denně, že ho za to může potrestat. Když si pak pan Hošek donesl doporučení od lékaře, že nemůže nic dělat, tak mu bylo přiděleno místo v kanceláři, kde on kouřil, a pak následoval zákaz kouření v celé budově, a on to nerespektoval. Zastupitelé podle svědka do rozhodování ve věcech týkajících se pracovního poměru zaměstnanců nezasahovali, protože to bylo plně v kompetenci žalovaného. Svědek si nepamatoval, že by se byl dozvěděl, že byla podána žaloba panem Hoškem. Předpokládal však, že po jednání JUDr. Voženílkou v zastupitelstvu, kde požadoval pro pana Hoška vyplacení toho násobku, může k žalobě dojít. Svědek si ani nepamatoval, že by obec zmocnila JUDr. Ruthovou k zastupování ve věci neplatnosti výpovědi z pracovního poměru p. Hoška. To, že obec má p. Hoškovi něco platit a kolik, se dozvěděl až od současného starosty, kdy to bylo, neví. Svědek si také nevzpomíná, jestli se na zastupitelstvu projednávalo, že soud rozhodl, a že se obec bude nebo nebude odvolávat. Na tom jednání, kde byl JUDr. Voženílek, zastupitelé reagovali poté, co odešel tak, že společně řekli, že to nepřipadá v úvahu. Jednohlasně nikdo nesouhlasil s tím, že zaplatí panu Hoškovi ten násobek, který požadoval JUDr. Voženílek. Do zápisu z toho zastupitelstva, kde byl účasten JUDr. Voženílek, se to určitě nějak promítlo, určitě to v něm bude. Záписы svědek nepsal, většinou je psal starosta, už si nepamatuje, jestli se jednalo o doslovné záznamy jednání. Svědek řekl, že nečinil žádná opatření proti výpovědi, kterou dával žalovaný panu Hoškovi, protože o ní nevěděl, a když se o nároku pana Hoška dozvěděl z návštěvy JUDr. Voženílkou v zastupitelstvu, tak společně s ostatními žalovanému doporučil, aby si vzal právníka, a radil starostovi důvody, kvůli kterým by mohl ukončit pracovní poměr s panem Hoškem. Svědek nevěděl, zda nějakí zastupitelé jevíli zájem o průběh soudního sporu mezi obcí a panem Hoškem.

Soud provedl důkazy záписы ze zastupitelstva za rok 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, neměl k dispozici zápis, kde by se jednalo o výpovědi pana Hoška, ani zápis kdy měl být přítomen JUDr. Voženílek a MUDr. Mísařová. Konkrétní záписы, které byly soudu žalobcem předloženy, jsou následující:

2006: 29,30,31,32,33,34,1,2

2007: 3,4,12,5,6,7,8,9,10

2008: 11, dvakrát číslo 13,15,16,17

2009: 18,19,20,21,22,23,24

2010: 25,26,27,28,29,30,31,1.

Žádný z nich neobsahoval informace o jednání o výpovědi p. Hoškovi, ani o jednání s JUDr. Voženílkem a MUDr. Mísařovou. V zápisu z 25. zasedání zastupitelstva z 24. 2. 2010 je uvedeno, že vystoupil zastupitel pan Vaněk s dotazem, proč starosta neinformuje o postupu jednání u soudu v této kauze, a požadoval písemnou odpověď na dotazy, které se týkají podání výpovědi pana Hoška.

Ze spisu sp. zn. 19 C 264/2009 soud zjistil, že obec obdržela žalobu pana Hoška od soudu 18. 11. 2009, 19. 11. 2009 už zmocnila JUDr. Ruthovou k zastupování ve věci, a ta 2. 12. 2009 podala za obec vyjádření. Žalovaný na dotaz soudu, jak postupoval ve chvíli, kdy obdržel žalobu ve věci 19 C 264/2009, uvedl, že žaloba byla doručena na podatelnu, která každou poštu rozděluje podle toho, komu patří, jsou malá obec, takže každý ví, co se děje. Žalobu mu přinesla paní Hlinková, která pracovala na evidenci obyvatel, ptala se ho, jestli mají nějakého právního zástupce, že přišla žaloba, řekl jí, že ne, a ona mu poradila paní JUDr. Ruthovou. Poté žalovaný své vyjádření opravil tak, že JUDr. Ruthovou už znal, protože s ní se radil, jak postupovat při ukončení pracovního poměru s panem Hoškem, snažil se to řešit okamžitě, nepřemýšlel, jestli na to má právo nebo ne, nemají radu, takže tímto to padlo na něj. Myslel si, že to spěchá, takže sám zmocnil JUDr. Ruthovou k zastoupení ve věci žalobce pana Hoška, další zastupitelstvo už informoval, že přišla žaloba, a že oslovil paní JUDr. Ruthovou, zastupitelé nenavrhovali žádné jiné postupy, neříkali, jestli může nebo nemůže takto postupovat.

Žalovaný soudu doložil prohlášení o osobních majetkových a výtěžkových poměrech - je ženatý, má dvě nezaopatřené děti, manželka pracuje, její průměrná čistá měsíční mzda je Kč 16.397,--, vlastní automobil z roku 2000 a dva pozemky (louka a orná půda) o výměře 2301 m² a 3364 m². Z potvrzení zaměstnavatele vyplývá jeho čistý měsíční příjem ve výši 1.238,-- Euro.

Po provedeném dokazování soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Podle § 415 zákona č. 40/1964 Sb., obč. zák. ve znění pozdějších předpisů, je každý povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, majetku, na přírodě a životním prostředí. Podle § 420 odst. 1, každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti. Žalovaný jako starosta v obci, kde není tajemník, a který byl tudíž oprávněn činit jménem obce veškeré právní úkony, týkající se pracovněprávních vztahů mezi obcí jako zaměstnavatelem a zaměstnanci obecního úřadu, si nepočínal tak, aby nedošlo ke škodě na majetku obce tím, že dal zaměstnanci p. Hoškovi neplatnou výpověď z pracovního poměru, neustoupil ani před žalobou p. Hoška, která vyzněla ve prospěch tohoto zaměstnance, a tím způsobil vznik škody na straně žalobce, spočívající v tom, že obec se následně musela vypořádat s nároky p. Hoška, které tímto způsobem vznikly, a to ve výši vyčíslených náhrad uvedených v žalobě. Žalovaný neprokázal svoje tvrzení, že se před podáním výpovědi p. Hoškovi o tom poradil s právníčkou JUDr. Ruthovou, a ona mu tento postup poradila, že byl ještě před podáním výpovědi zmocněn obecním zastupitelstvem k jednání o tom s touto advokátkou, a že podání odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně řešili i v obecním zastupitelstvu. Jak vyplývá z rozsudku NS ČR sp. zn. 25 Cdo 1319/2004 z 22. 2. 2005, odpovědnost starosty obce za škodu této obci jím způsobenou při výkonu funkce se řídí občanským zákoníkem, a osoba vykonávající veřejnou funkci se bez dalšího nemůže své odpovědnosti za způsobenou škodu zprostit poukazem na to, že se při své činnosti spoléhala na rady jiných. I přes tento závěr by soud prvního stupně zohlednil, pokud

by žalovaný vysloveně postupoval podle rad zkušené advokátky - soud opakuje, toto prokázáno nebylo. Přestože žalovaný za vzniklou škodu odpovídá, má soud za to, že uložení povinnosti k zaplacení celé škody by bylo nespravedlivé, a postupoval podle § 450 obč. zák., podle kterého soud z důvodů zvláštního zřetele hodných náhradu škody přiměřeně sníží. Soud si učinil jakýsi přehled "mínusů" a "plusů", čili skutečností svědčících ve prospěch postupu žalovaného, a skutečností, které svědčí o opaku, a na základě jejich porovnání poté rozhodl.

Mezi "mínusy" řadí zejména tyto skutečnosti:

- Jako starosta v obci, kde není zřízena rada, musel žalovaný vědět, že bude kromě jiného plnit funkci zaměstnavatele, který musí znát zákoník práce.
- Dle rozsudku soudu prvního stupně i druhého stupně však v záležitosti p. Hoška obcházel zákon, a to aniž by se poradil s právníkem či na Ministerstvu vnitra či na Svazu měst a obcí, a to i v situaci, kdy p. Hošek si vzal právníka, a ten velmi důrazně žalovaného upozornil na nesprávnost jeho postupu - je třeba rovněž zmínit, že se jednalo o ukončení pracovního poměru ve chvíli pro zaměstnance dosti emočně vypjaté, tzn. když utrpěl pracovní úraz - zaměstnavatel by podle soudu měl postupovat v souladu se zákonem a rovněž s empatií.

Za "plusy" považuje soud zejména následující:

- Obecní zastupitelé o všem věděli, v žádném případě nechtěli vyplácet p. Hoškovi dvanáctiměsíční odstupné, usnesli se rovněž v době podání výpovědi na zrušení místa údržbáře - z toho vyplývá, že žalovanému nijak výrazně neoponovali, byť mohli.
- Zastupitelé na začátku svého působení ve funkci slibují, že budou vykonávat svoji funkci svědomitě, v zájmu obce - ale zde se o spor vedený před soudem zřejmě nikdo podrobně nezajímal, ačkoli ze zápisu z 25. zasedání zastupitelstva vyplývá, že o žalobě věděli - jednání soudu jsou veřejná, panem Hoškem byla žalována obec, nikoli starosta, mohli se jednání zúčastňovat, mohli trvat na podrobné mimosoudní konzultaci sporu s právníčkou obce a právníkem p. Hoška v obecním zastupitelstvu, a to zvláště v situaci, kterou popsal ve své svědecké výpovědi před soudem p. Brabenec takto: "Zhruba půl roku předtím, než zastupitelstvo schválilo tu výpověď p. Hoškovi, se v zastupitelstvu probírala celá věc ohledně toho úrazu p. Hoška, byl tam přítomen jeho advokát JUDr. Voženílek, zároveň tam byla lékařka paní doktorka Mísařová, ta nám tam vyčínila, že zpochybňujeme tvrzení pana Hoška, byl to cirkus, JUDr. Voženílek měl s sebou hromadu listin, všem nám rozdál fascikly, aby k tomu naujali nějaké stanovisko, abychom věděli, o čem je řeč..." Z toho vyplývá, že dr. Voženílek se neobracel jako právní zástupce p. Hoška jen na starostu, chtěl, aby byli řádně informováni i obecní zastupitelé, ti o celé věci věděli, a mohli se alespoň pokusit o řešení věci společně. Svědek p. Chroustovský vypověděl v této souvislosti kromě jiného, že "Jednohlasně nikdo nesouhlasil s tím, že zaplatíme panu Hoškovi ten násobek, který požadoval dr. Voženílek."
- Žalovaný nechtěl malou obec připravit o částku rovnající se vysokému odstupnému - jak sám nyní říká, kdyby však věděl, jaká škoda obci vznikne, postupoval by jinak.
- Nakonec obec nechala vše na starostovi, nevyvinula žádnou snahu o odvrácení hrozící škody ani neudělala nic pro to, aby byla škoda co nejnížší - např. nemusela jít již do odvolacího řízení, které

trvalo od 14. 5. 2010 (podáno odvolání obce) do 9. 11. 2011 - po seznámení s precizním rozsudkem soudu prvního stupně již mělo obecní zastupitelstvo argument pro jiný postup vůči p. Hoškovi, a pokud p. starosta i přes jejich odlišný názor na odvolání trval, mohli z toho vyvodit důsledky. Celý spor ve věci žaloby p. Hoška jakoby se týkal p. Hoška a starosty, ale on se týkal p. Hoška a obce.

- Žalovaný si zřejmě ani nebyl vědom toho, že mu hrozí možnost, že v případě úspěchu p. Hoška v soudním řízení, bude muset hradit vzniklou škodu - ještě v r. 2004 byl např. odvolací soud ve věci projednávané pod sp. zn. 25 Cdo 1319/2004 toho názoru, že starosta v tomto sporu měl pouze politickou odpovědnost.

- Obec byla ve sporu s p. Hoškem zastoupena zkušenou advokátkou, podle soudu není překvapivé, že žalovaný, jí věřil, a mohl si myslet, že při ukončení pracovního poměru postupoval v souladu se zákonem.

Soud zohlednil i tu skutečnost, že výše škody závisela na délce soudního řízení, což žalovaný nemohl ovlivnit, a nemohl tudíž ani předpokládat výši škody, která by mohla obci vzniknout. Také je možné, že právě v opačném případě, pokud by žalovaný býval postupoval jinak, a ukončil pracovní poměr s p. Hoškem v souladu se zákoníkem práce, hrozilo mu zase riziko, že obec ho mohla žalovat právě proto, že vyplatil p. Hoškovi dvanáctiměsíční odstupné, když s tímto postupem zastupitelé jednohlasně nesouhlasili. Další okolnost, kterou vzal soud v úvahu při rozhodování je to, že náhrada žalované škody v plné výši by byla pro žalovaného likvidační - byť finanční situace žalovaného není v současné době tíživá, uložení povinnosti k náhradě žalované škody by se tíživou pro celou rodinu nepochybně stala. Soud souhlasí s částí závěrečné řeči advokáta žalovaného, který uvedl, že: "Žalovaný nic neukradl, nic nezpronevěřil, svou funkci se snažil vykonávat podle svých nejlepších schopností a znalostí. Věnoval své práci i spoustu volného času. Chyby při rozvazování pracovního poměru se může dopustit každý - třeba i velmi zkušený a kvalifikovaný manažer, i zkušený právník. ... pracovní právní agenda je jedna z nejsložitějších. Jedinou "odměnou" za práci pro veřejnost se má žalovanému dostat povinnosti uhradit žalobci částku mnoha set tisíc korun, což jej i jeho rodinu hospodářsky zlikviduje. To je stav, který není možná přímo v rozporu s obsahem zákona, je ale určitě v rozporu s jeho duchem a smyslem."

Na základě shora uvedeného soud snížil žalovanému povinnost k náhradě škody na jednu třetinu, tj. na Kč 139.930,--.

Pokud jde o náhradu nákladů řízení, žalovaný byl nakonec ve věci úspěšnější než žalobce, avšak vzhledem k tomu, že rozhodnutí o výši plnění záviselo i na úvaze soudu, rozhodl soud, že na jejich náhradu nemá právo žádný z účastníků.

Lhůta k plnění byla stanovena dle § 160 občanského soudního řádu delší než obvyklá třídní, protože situace žalovaného zjevně neumožňuje, aby i takto sníženou částku zaplatil do tří dnů od právní moci rozsudku. Soud stanovil žalovanému k zaplacení splátky (pod ztrátou jejich výhody) ve výši, kterou považuje za dostatečnou k tomu, aby se žalobce domohl zaplacení ve lhůtě pro něj ještě přijatelné.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od jeho doručení, a to prostřednictvím Okresního soudu v Děčíně ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem.

Nebude-li povinnost tímto rozsudkem stanovená splněna řádně a včas, lze se jejího splnění domáhat návrhem na soudní výkon rozhodnutí.

V Děčíně 25. srpna 2016

Za správnost
vyhotovení: Lucie Kazimírová

Mgr. Jana Sekalová
soudkyně, v. r.

Toto rozhodnutí nabylo vykonatelnosti dne 26.04.2018 – I. splátka, ve výroku I. právní moci dne 06.10.2016 mimo lhůty k zaplacení, ve výroku I. právní moci dne 16.03.2018 v části o lhůtě splatnosti, ve výroku II. právní moci dne 16.3.2018 ve spojení s rozsudkem KS UL ze dne 29.11.2017, č. j. 12 Co 109/2017 – 117, to vše ve spojení s doplňujícím rozsudkem OS Děčín ze dne 16.9.2016, č. j. 14 C 99/2013 - 92. Připojení doložky provedl/a Miroslava Rudolfová dne 16.05.2018.